

VIŠKLIFO
ARISTOKRATAI

SOPHIE
PEMBROKE

JŲ ŠANSAS

Svajonų
ROMANAI

**Sophie
Pembroke**

JŪ ŠANSAS

Trijų knygų serija
“Višklifo aristokratai”
Antra knyga

Versta iš Sophie Pembroke,
Their Second Chance Miracle, 2022
© Sophie Pembroke, 2022

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

© Ana Gorbatova, dizainas, 2024

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2024

© Sondra Vekvert, vertimas iš anglų kalbos, 2024

ISBN 978-609-03-0990-2

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

1

Finas Klifordas jau seniai nevaikštinėjo akmenimis grįstomis Višklifo gatvėmis, bet šiandien jis buvo čia. Ir ne be priežasties. Vos žingsnis – ir priartės prie tikslo, kurio siekė net dešimt metų.

Augdamas mažiau nei už kilometro esančiame Klifordų name Višklike dažniausiai lankydavosi norėdamas susitikti su geriausiu draugu Tobiu Blaitu ar išlenkti neleistiną pintą alaus aludėje *Karaliaus herbas*. Bet dabar Finas suaugęs, jam per trisdešimt – jo verslo partneriu tapęs Tobis šypsodamasis nuolat tą primindavo. Ir jis turi tikslą. Finas – sėkmingas verslininkas, visų gerbiamas vyras, nė kiek neprimena to mažo berniuko...

Bet pamatęs prie *Karaliaus herbo* susikūpnusį sėdintį ir pypkę rūkantį Džoną Jarou, krūptelėjo.

– Finas Klifordas, tetrenkia žaibas! – per gatvę riktelėjo Džonas, šaltame ore jam iš burnos virto garai. – Šimtas metų. Tikiuosi, neieškai linksmybių.

– Ne, neieškau, pone, – atsakė Finas. – Atvykau turėdamas tikslą.

- Tikrai? - Džonas atidžiai jį nužvelgė. - Rodos, dėl to tikslo prisidarysi rūpesčių.

- Veikiausiai, - sutiko Finas. - Bet bus verta.

- Mhm. - Lūpomis suspaudęs pypkę Džonas linktelėjo. - Tada pirmyn.

Finas paspartino žingsnį.

Vos matoma sausio saulė buvo pakilusi virš cukraus vatos spalvos trobelių stogų palei gatveles, vedančias prie jūros. Vasarą kaime paprastai zuja vietiniai, turistai ir svečiai iš aplinkinių kaimų, Višklife tikėdamiesi rasti pakrantės miestelio žavesį. Bet šiandien pagrindinė gatvė tuščia, o dauguma parduotuvių nedirbo.

Ta, kurios jam reikėjo, dirbo. Stovėdamas kaimelio centre ant Aukštosios ir Vandens gatvių sankryžos, Finas pastebėjo lange gelsvą šviesą, nuo jūros apačioje pučiantis vėjelis supo metalinę parduotuvėlės iškabą.

Stabtelėjęs įkvėpė sūraus oro, plaučiuose pajuto vėšą. Iš dalies norėjo apsisukti ir grįžti į nedidelę automobilių aikštelę prie koplytėlės, kur paliko automobilį. Bet tai nepadėtų pasiekti tikslo. Atidavė tam kelerius pastaruosius metus ir dabar, kai buvo taip arti, negali pasiduoti.

Tai buvo dešimtmetį kurto keršto plano paskutinė dalis. Taigi negalėjo sustoti, net jei ir

knietéjo tai padaryti.

Be to, kas gali nutikti blogiausia? Tai, kad ji pasakys *ne*, tiesa?

Apsisprendęs Finas patraukė Vandens gatve, tada nestabtelėjęs ir nepažvelgęs pro langą atidarė Višklifo antikvarinių ir kolekcinų daiktų parduotuvėlės duris.

Išgirdusi virš galvos suskambėjusį durų varpelį, Viktorija pakėlė akis, ir Finas pajuto gerkelėje stringant gumulą. Šviestuvai ant lentynų ją nutvieskė geltona šviesa, ji atrodė gražesnė nei kada nors anksčiau.

Šilkiniai tamsūs plaukai surišti į uodegą prie kaklo, griežtai kirptas juodas švarkas ir palaidinė slėpė žavų kūną, Finas tai žinojo. Šiek tiek lieknesnė, akys, rodės, niekada nebuvo tokios didelės, šešėlių po jomis neslėpė makiažas. Bet jam atrodė, kad Viktorija dar niekada nebuvo tokia graži.

Baik spoksoti, – griežtai sau paliepė. – *Ji – Barnabio. Visada bus Barnabio.*

Ir dėl to tegalėjo grožėtis per atstumą, neleido suprasti, kad ja žavisi. Taip elgėsi daugybę metų, nuo tada, kai vieną vasarą, susipažinęs universitete, Tobio vyresnysis brolis Barnabis ją atsivežė į Višklifą.

Tai buvo meilė iš pirmo žvilgsnio. Bent jau aistra iš pirmo žvilgsnio. Tobis žinojo, kad teks užgniaužti geismą, ir nenorėjo, jog Viktorija sužinotų, ką jai jautė. Todėl tylėjo. Visus penkiolika metų. Barnabis Finui buvo lyg vyresnysis brolis. Negalėjo jo išduoti.

Net ir dabar, kai Barnabio nebėra.

– Finai! – Viktorija vangiai šyptelėjo, ir tai jo nenustebino. – Kaip malonu. Kuo galiu padėti?

Šeimininkės balsas – Finas tai atpažino. Taip kalbėdavo dvaro ledi Višklifo vikontė, prieš tapdama našle. Prieš tai, kai aną rugsėjį grįžęs į dvarą iš brolio vikonto titulą perėmė brolis Tobis. Drauge atsivežė amerikietę žmoną Autumn.

Seniau su juo taip nekalbėdavo. Seniau, iki šiol, Finas buvo šeimos narys.

– Tobis minėjo, kad čia dirbi. – Finas neatsakė į klausimą. Dar ne. – Kad patikėčiau, turėjau pamatyti savo akimis.

Tai išgirdusi Viktorija susiraukė.

– Turiu meno istorikės išsilavinimą, taip pat meno vadybos magistratūros laipsnį, be to, keletus metus pardavinėjau namus aukcionuose. Tai kas keisto, kad dirbu antikvariate?

Nekokia pradžia, kažkodėl jam nekaip sekėsi

bendrauti su Viktorija. Būdamas šalia visada prikalbėdavo nesąmonių.

- Buvo išlėkę iš galvos, kad dirbai mieste.

Jis nepamiršo. Nuo akimirkos, kai susipažino su Viktorija, Finas apie ją nepamiršo nieko.

Ji iš Višklifo persikėlė į Londoną, ten gyveno su Barnabiu ir seniau, planavo didžiąsias vestuves ir metė darbą tik gimus sūnui Hariui. Jis žinojo, kad planavo grįžti, bet mirė Tobio ir Barnabio tėvas, Barnabis perėmė titulą, o vikonte tapusi Viktorija turėjo daug darbo. Norint, kad dvaras ir toliau gyvuotų, teko nemažai padirbėti.

Bet dabar tai Tobio ir Autumn užduotis, o Viktorija buvo čia. Grįžo prie savo šaknų.

- Nesakiau, kad esi netinkama šiam darbui, - patikino Finas, Viktorijai nutilus. - Priešingai, maniau, esi šiam darbui per gera.

- Anksčiau nesisukau sendaikčių pasaulyje, - švelniau prabilo ji, - pamaniau, galėčiau pradėti nuo šios parduotuvės, Džoanai čia reikėjo pagalbos, todėl išėjo į gera ir man, ir jai.

- Tai... puiku. - Finas atsirėmė į senos ąžuolinės spintelės kampą, Viktorija įsmeigė į jį akis. Jis išsitiesė, rankas laikė kišenėse. - Tiesą sakant, atėjau šnektelėti apie sendaikčius.

Ji kilstelėjo antakius, atrodė nustebusi.

- Sendaikčius? Finai, mačiau tavo butą Londone. Ten nė vieno metų senumo daikto.

Šiek tiek perdėjo, bet Finui teko pripažinti, kad Londono buto moderni estetika jam prie širdies.

- Taip. Bet sendaikčiai ne butui, o Klifordų namui.

Išpūtusi akis Viktorija, persisvėrė per stalą.

- Tikrai? Nusipirkai Klifordų namą?

Niekas, net artimiausi draugai nemanė, kad jis galėtų tai padaryti. Bet Klifordų namas turėjo priklausyti jam - turėjo prigimtinę teisę paveldėti. Jis atitekdavo vyriausiajam Klifordų sūnui ne vienoje kartoje. Nė neliko vietos šeimos medyje. Ten jis gimė, užaugo, ši vieta turėjo atitekti jam.

Paskutinė vieta, kurioje matė gyvą mamą. Vienintelė vieta, kurioje saugojo laimingus drauge praleistos vaikystės atsiminimus.

Klifordų namas priklausė Finui, o Finas priklausė jam. Dabar galiausiai tai patvirtinta raštiškai.

Išdidumas paglostė krūtinę, jis linktelėjo.

- Taip.

Užtruko dešimtmetį, kol uždirbo pinigų ir surengė pardavimą. Praėjo dešimt metų nuo

dienos, kai sužinojo, jog tėvas pardavė turta, namus ir išplėšė viską Finui iš rankų. Ne tik Klifordų namą, bet ir jį supančias žemes, kiekvieną svarbią detalę, atsiminimą, kiekvieną name buvusį baldą.

- Be tai tik pradžia.

Jei tėvo tikslas buvo po savo mirties neleisti Finui tapti Klifordų namo lordu, jam nepavyko to pasiekti. Ir Finas dėl to tik džiaugėsi.

- Pradžia? - pasiteiravo Viktorija. - Kas toliau?

- Turėsiu supirkti antikvarinius daiktus, relikvijas ir apstatyti tą vietą. Man prireiks tavo pagalbos.

Viktorija stebeilijo į Finą - matė jo šypseną ir akyse degančią ugnelę.

Žinoma. Atėjo tik todėl, kad prireikė pagalbos. Logiška.

O gal Tobis paprašė - užsuko iš gailėsčio, norėdamas padėti vargšei Viktorijai užsimiršti, juk, perdavusi dvaro reikalus Tobiui su Autumn, neturėjo ką veikti. Nors ji *norėjo* išvykti.

Kai įvykus siaubingai nelaimei buriuodamas žuvo vyras ir sūnus, ji liko Višklife metams. Gyveno prisiminimų kupiname name, įgyvendino su Barnabiu kurtus planus, kad dvaras pats galėtų išsilaikyti. Suteikė Tobiui laiko sutvarkyti

verslo reikalus ir psichologiškai pasiruošti tapti vikontu. Šis nenumanė, kad kada nors teks juo tapti.

Viktorija padarė viską, ką galėjo, tada lėtai pasitraukusi leido Autumn užimti teisėtos vikontės vietą, padėjo ir palaikė. O kai pora įsikūrė Višklifo dvare, ji išsikraustė – įsikūrė netoliese, trobelėje prie jūros kaimo pakraštyje. Rado naują darbą. Pradėjo naują gyvenimą. Tylesnį, saugesnį, lėtesnį nei gyvenant su Barnabiu ir Hariu, bet savo gyvenimą.

Viską padarė kaip pridera. Tinkamai. Vis galvojo apie kitus, ne apie save.

Tik veikiausiai to nepakako. Tobis ir Autumn vis tiek kiekvieną savaitę kvietė ją į didįjį namą vakarieniauti, kalbėjo, kad ji nelaiminga ir reikėtų norėti iš gyvenimo daugiau. Daugiau žmonių, daugiau nuotykių, daugiau iššūkių.

Rodės, jie nesuprato, kad Viktorija jau visa tai *turėjo*. Tikrąją meilę, pasakų prinčą, na, vikontą, nuostabią šeimą – atrodė, gyvens ilgai ir laimingai.

Tačiau žodis „ilgai“ Viktorijos atveju turėjo kitą reikšmę... tik tiek.

Viktorija jautė, kad gyvenimas palaimintas – nuo akimirkos, kai susipažino su Barnabiu, iki

neteko jo ir sūnaus jūroje. Ji buvo apdovanota, tik tos dovanos netrukus baigėsi. Dabar tikėjosi, kad pavyks susikurti tylų, lėtą, saugų gyvenimą, daryti, ką moka daryti geriausiai. Ne jau prašė per daug?

Veikiausiai, nes netikėtai išdygęs Finas pareiškė įgyvendinąs milžinišką projektą ir prašė jos pagalbos. Juk šimtai sendaikčių pardavėjų Londone už tokį pasiūlymą atiduotų viską.

- Tobis paprašė į mane kreiptis, ar ne taip?

Finas nuoširdžiai nustebo.

- Ne. Tiesą sakant, su juo apie tai nekalbėjau

- vėliau susitiksime Klifordų name. Pirmiausia norėjau pasitarti su tavimi.

- Ne jau manai, kad patikėsiu, jog grįžęs po ilgo laiko tiesiog prašai padėti atkeršyti?

- Tai joks noras atkeršyti, - murmtelėjo Finas. Viktorija kilstelėjo antakius. - Na, gerai, taip. Bet gal pavadinkime kaip nors kitaip? Sakykim, paveldo susigrąžinimo projektu?

Finas neužsiminė apie tuos metus. Viktorija nesistebėjo. Jis ne vienintelis draugas, pasikeitęs aplinkybėms, dingęs iš jos gyvenimo. Žmonės nežinojo, kaip bendrauti su trisdešimt trejų metų ne tik vyro, bet ir sūnaus netekusia našle. Tai buvo liūdna, todėl jie laikėsi atokiau.

Viską padėjo suprasti antikvariato savininkė Džoana. Būdama gerokai daugiau nei keturiasdešimties, pati netekusi vyro, norėdama pasprukti nuo gailėsčio kupinų žvilgsnių ir bandymų surengti aklus pasimatymus, atsikėlė į Višklifą.

Supranti, žmonės panikuoja dėl to, kad būsi viena, – vieną dieną pasakė, kai praėjus trims mėnesiams po laidotuvių Viktorija vaikštinėjo, stengdamasi prasiblaškyti. – Tampi kitokia. Todėl jie bando tai pataisyti. Stengiasi rasti tau naują gyvenimą, nors dar neatsisveikinai su senuoju. Arba laikosi nuo tavęs atstumo, lyg tai, kas nutiko, užkrečiama. Jie bijo, galvoja apie save, ne apie tave. Paprasčiausiai elkis, kaip norisi, neskubėk ir nekreipk į juos dėmesio, gerai?

Džoana pirmiausia tapo drauge, paskui ir viršininke. Viktorija jai buvo dėkinga užtai, kad padėjo rasti gyvenimo kelią. Kryptį, padėsiančią gyventi taip, kaip norisi.

Nusprendė gyventi ramiai.

Žinojo, kad Fino Klifordo gyvenimas nė nepriminė ramaus.

Dar prieš jo tėvui parduodant Klifordų namą su visais daiktais tik dėl to, kad neatitektų sūnui, Višklife ir netoliese gyvenantys žmonės

Fino šeimą vadindavo keista, visi žinojo apie siaučiančias dramas. Fino mama, palikusi jį dar mažą, po metų žuvo automobilio avarijoje su meilužiu. Tėvas su sūnumi kivirčijosi, pykosi taip, kad kartais tekdavo kviesti policiją. Fino gyvenimas tikrai dramatiškas.

Viktorija nenorėjo su tuo turėti nieko bendro.

- Bus smagu, - neatlyžo Finas, jausdamas, kad Viktorija ketina atsisakyti. - Lyg lobių medžioklė. Galime taip pavadinti! Mano paveldėtų lobių medžioklė. Supirksime tėvo parduotus daiktus ir taip spjausime jam į veidą. Bus puiku!

- Galbūt tau, - pakraipė galvą Viktorija. - Ar supranti, ko prašai, Finai? Mėnesių mėnesius ieškoti, keliauti, dirbti... nesu tam pasirengusi. Be to, kažin ar toks keršto planas tau išeis į naudą. Juk nusipirkai namą. Nejuo šito nepakanka?

Nuo tada, kai suaugo, Finas tik ir vertėsi per galvą. Stengėsi, kad jį lydėtų sėkmė, uždirbti, kad galėtų nusipirkti Klifordų namą, kurį tėtis pardavė, kai sūnus paskutinius metus mokėsi Oksfordo universitete.

Ir tai padarė. Nejuo šito maža?

- Ne, - šaltai nukirto Finas. - Nepakanka. Ir reikia tavo pagalbos. Prašau, Viktorija....